המשנה מונה מומי כהנים בידיים וברגליים, ברכיו עקומות כלפי חוץ וקרסוליו עקומים לפנים ופוגעים זה בזה בהליכתו, רגליו עקומות כלפי חוץ וברכיו פוגעות זו בזו בהליכתו, העיקל שאם יושב ומקרב כפות רגליו זו לזו אין ארכובותיו נוקשות זו לזו משום שעקומות כלפי חוץ, פיקה כלומר חתיכת בשר היוצאת מבוהן רגלו, עקבו בולט לאחור והשוק באמצע כף רגלו שנלמדו מהריבוי 'או איש אשר יהיה בו שבר רגל'. פרסותיו רחבות ועגולות כשל אווז ואינן ארוכות, והסביר ר' פפא שפרסתו דקה, אצבעותיו מורכבות זו על זו או מחוברות עד למטה מהפרק האמצעי שנלמדו מהפסוק 'או שבר יד' ואם חתכן כשר. יתר בידיו וברגליו שיש לו 6 אצבעות ר' יהודה מכשיר וחכמים פוסלים למרות ששווה בכל ידיו ורגליו שכתוב "**ויהי איש מדון אצבע ידיו ואצבע רגליו שש ושש עשרים וארבע מספר**" ונחלקו האם נאמר לשבח או לגנאי, ומעשה שהגיע אדם כזה לר' טרפון ואמר לו ירבו כמותך בישראל, יש שלמדו לשבח ויש שאמרו שכוונתו שיהיה סימן בממזרים שלא יתערבו עם ישראל. החותך אצבע יתרה אם יש בה עצם פסול ואם לא כשר, והסביר ר' יוחנן שנחשב לאבר רק אם עומדת בשורה אחת עם שאר האצבעות אבל אם צמחה במקום אחר אינה פוסלת לאחר חיתוכה, כלפי טומאה אמר ר' יוחנן שאצבע שיש בה עצם אך אין בה ציפורן ואינה בשורה אחת אין בה דין אבר ואינה מטמאה באהל אבל מטמאה במגע ובמשא כדין עצם כשעורה או משום גזירה אטו אצבע שבשורה אחת, השולט בשתי ידיו רבי פוסל משום שידו הימנית התחלשה וחכמים מכשירים היות וידו השמאלית התחזקה. בברייתא הוסיפו 'בעל הפיקין' שהוא מי שעצם קרסולו גדולה, ושופנר שאין לו עצם קרסול.

רוב בניין עצמות המת כלומר רוב הגובה שתי שוקיים וירך אחת, או רוב מניין עצמות המת כלומר 125 אברים שהם הרוב מ248 איברים שיש באדם רגיל מטמאים באוהל למרות שאין בהם רובע קב עצמות, שיעור זה של 125 איברים נאמר בין באדם רגיל ובין באדם שיש לו עצמות יתרות או חסרות. ר' ישמעאל אמר שבאשה ישנן ארבע עצמות נוספות שהן צירים ודלתות, ר' אלעזר ריבה צירים שכתוב "**נהפכו עליה צירה**" ר' יהושע ריבה דלתות שכתוב "**כי לא סגר דלתי בטני**" ר' עקיבא אומר שיש גם מפתח שכתוב "**ויפתח את רחמה**" ובסך הכל ישנם באשה 253 אברים, האברים הנוספים שבאשה אינם מטמאים באוהל שכתוב "**אדם כי ימות באהל**" למעט אברים שאינם שווים בכל אדם.

פסולים נוספים בכהן שאינו דומה לזרעו של אהרן הכושי שהוא שחור, הלבקן שהוא לבן, הגיחור שהוא אדום, הקפח אדם גבוה מאד שאינו רחב ביחס לגופו אלא צר ושמוט, הננס, החרש, שוטה, שיכור שלא מיין ומסבירה הגמ' שר' יהודה חולק וסובר שהוא מחלל עבודה וחייב מלקות, בעלי נגע טהור. כל אלו המומים פסולים באדם וכשרים בבהמה, רשב"ג אומר שבהמה שוטה אינה מן המובחר להקרבה, ר"א אומר שתלתולי בשר פסולים באדם וכשרים בבהמה.

המשנה מונה פסולים בבהמה וכשרים באדם, אותו ואת בנו ביום אחד שלשיטת חנניה אסור לשחוט זכר בהמה ואת בנו, טריפה, יוצא דופן, רובע ונרבע, ושהמית את האדם.

כהן שנשא אשה האסורה לו פסול לעבודה עד שידור הנאה על דעת רבים שאין לנדר הפרה ויכול לעבוד לפני שמגרשה, המיטמא למתים פסול עד שיקבל עליו טהרה ולא צריך לנדור משום שאין יצרו תוקפו כל כך.

הדרן עלך פרק מומין אלו